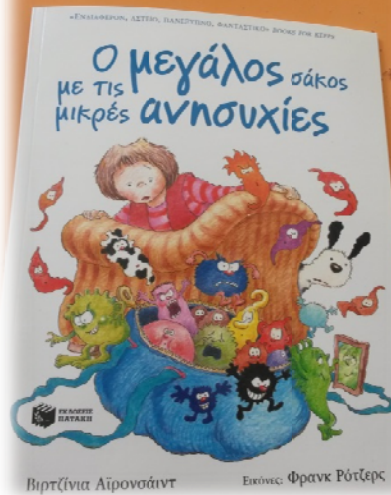

Παγκόσμια ημέρα Σχολικής Βίας (6η Μαρτίου)

Σήμερα λοιπόν με αφορμή την **μέρα ενδοσχολική βίας (6 Μαρτίου)** διαβάσαμε αρχικά ένα βιβλίο που αναφερόταν στις ανησυχίες που έχει ο καθένας μας και κουβαλάμε μαζί μας. Το βιβλίο λέγεται «**Ο μεγάλος σάκος με τις μικρές ανησυχίες**», Βιρτζίνια Άιρονσαιντ, εκδόσεις Πατάκης.

«Όπου και να πηγαίνει η Τζένη, οι ανησυχίες της την ακολουθούν κρυμμένες μέσα σ' έναν μεγάλο μπλε σάκο. Την ακολουθούν όταν πάει για προπόνηση στην πισίνα, όταν βλέπει τηλεόραση, ακόμα κι όταν κλείνεται στην τουαλέτα. Η Τζένη αποφασίζει να κάνει κάτι για να τις διώξει. Χρειάζεται όμως μια βοήθεια».

Αποφασίσαμε και μεις να μιλήσουμε για τους **φόβους** μας και τις **ανησυχίες** μας. Έφερα λοιπόν μεγάλα βότσαλα από την θάλασσα (που είχαν ζωγραφίσει τα παιδιά μου το καλοκαίρι) και έναν άδειο σάκο. Οι πέτρες θα συμβόλιζαν τις ανησυχίες μας και θα έμπαιναν στον άδειο σάκο.

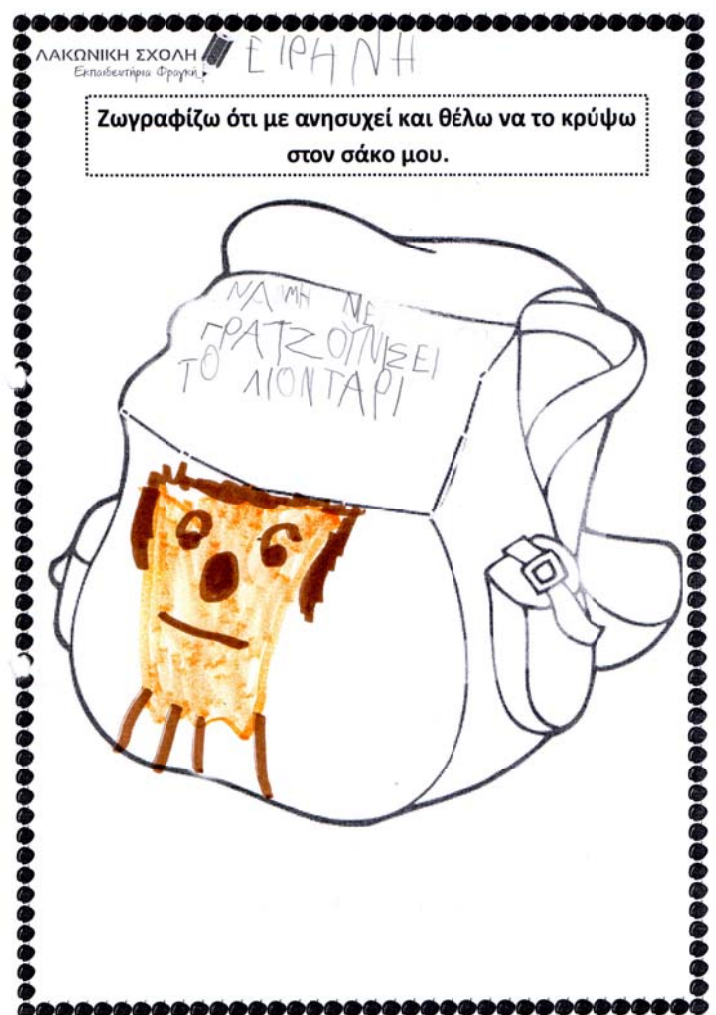
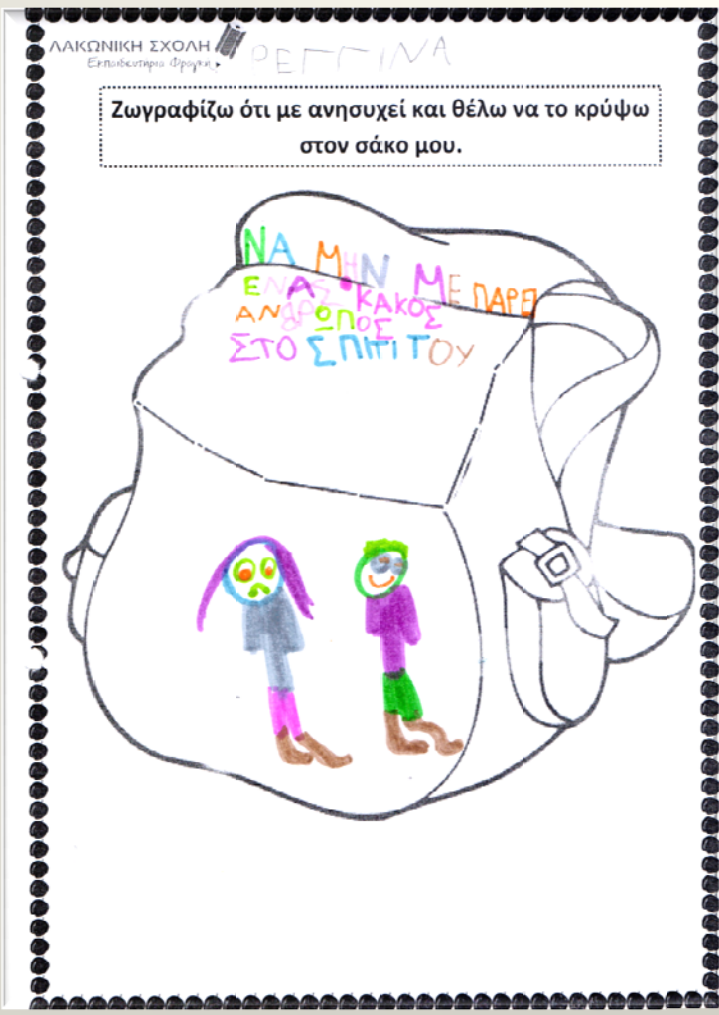
Κάθε παιδί σηκώνοταν και παίρνοντας μία πέτρα μας έλεγε την ανησυχία του και την τοποθετούσε μέσα στον σάκο. Όσο πιο μεγάλη ανησυχία τόσο πιο μεγάλη πέτρα!

Πόσο βαρύς είναι πλέον ο σάκος μας με τις ανησυχίες μας!!! Δεν μπορούμε να τον σηκώνουμε πλέον... πρέπει να ξελαφρώσουμε ...

Οι ανησυχίες των παιδιών; Μαντέψτε: – «Να μη με πάρει ένας κακός άνθρωπος στο σπίτι του, να μη με δαγκώσουν τα τερατάκια...» Μπήκαν λοιπόν στον σάκο και τολμήσαμε να τον σηκώσουμε. Πόσο βαρύς ήταν! Μεγάλο βάρος πρέπει να κουβαλήσουμε! Πρέπει να ξαλαφρώσουμε και να τις μοιραστούμε με τους φίλους μας με άτομα που αγαπάμε και εμπιστευόμαστε! Στην συνέχεια αδειάσαμε τον σάκο και αρχίσαμε να συζητάμε για αυτές, τις ζωγραφίσαμε και ξελαφρώσαμε λίγο.

Ζωγραφίζω ότι με ανησυχεί και θέλω να το κρύψω
στον σάκο μου.

Ενδοσχολική βία – Η Μόνα σε καινούργιο σχολείο

Σειρά είχε η ιστορία για την Μόνα την χελώνα και τις πρώτες μέρες της στο σχολείο. Τη διαβάσαμε από το μικρό αναγνώστη, για να δούμε τι ανησυχίες είχε η Μόνα και αν έμοιαζαν με τις δικές μας;

Καθώς το διάβαζα στα παιδιά κράταγα μία μεγάλη κόκκινη καρδιά, που συμβόλιζε την καρδιά της Μόνας της χελώνας και κάθε φορά που εκφοβιζόταν τσαλάκωνα και λίγο την καρδιά (χωρίς να τους λέω τίποτα). Στο τέλος η καρδιά της Μόνας είχε γίνει μια τσαλακωμένη μπάλα.

Την ανοίξαμε και είδαμε ότι τσαλακώθηκε τόσο πολύ που δεν έμοιαζε με την αρχική. Όσο και να προσπαθήσαμε δεν καταφέραμε να την κάνουμε λεία. Οι λέξεις και οι πράξεις την είχαν πληγώσει, είχαν αφήσει τα σημάδια τους. Ένας πληγωμένος λοιπόν χρειάζεται φάρμακα και τσιρότα!

Έτσι πήγαμε λοιπόν στο **βάζο με τις γλυκές λεξούλες** και στο φαρμακείο του σχολείου μας και κολλήσαμε πάνω στην καρδούλα τσιρότα στα οποία γράψαμε γλυκές και ευγενικές λεξούλες!

Όσο και να προσπαθήσαμε δεν καταφέραμε να γίνει όπως πριν λεία. Φέραμε τις γλυκές λεξούλες από το βάζο.... και σε τσιρότα που κολλήσαμε πάνω στην καρδούλα γράψαμε τα γλυκά λογάκια που θα γιατρέψουν την τσαλακωμένη καρδούλα! Διαπιστώσαμε την δύναμη που έχουν οι **λέξεις**, πόσο μπορούν να μας πληγώσουν. Η βία προέρχεται και από τις λέξεις και πολλές φορές είναι χειρότερη. Άλλωστε η λαϊκή σοφία το εκφράζει με τον καλύτερο τρόπο: **«Η γλώσσα κόκαλα δεν έχει και κόκαλα τσακίζει»**. Πρέπει να σκεφτόμαστε πολύ πριν μιλήσουμε άσχημα και πληγώσουμε τους άλλους γιατί τα λόγια μένουν και δεν μπορούμε να τα πάρουμε πίσω.

Για να το καταλάβουν καλύτερα, κάλυψα ένα σωληνάριο οδοντόκρεμας με άσπρο χαρτί και έγραψα πάνω: **«Λέξεις»**. Τους είπα ότι η οδοντόκρεμα αν χρησιμοποιηθεί σωστά μας κάνει χαρούμενους γιατί θα έχουμε όμορφο και υγιές χαμόγελο. Αν όμως αρχίσουμε να την ζουλάμε δυνατά και την χρησιμοποιούμε λάθος καταφέρνουμε το αντίθετο αποτέλεσμα.

Τους ζήτησα λοιπόν να πουν λέξεις που πληγώνουν και κάθε φορά πιέζα δυνατά την οδοντόκρεμα, συμβολίζοντας την κάθε λέξη. Μετά φώναξα ένα παιδί και του ζήτησα να προσπαθήσει να βάλει πίσω στο σωληνάριο την οδοντόκρεμα που είχε βγει. Πράγμα αδύνατο. Έτσι και οι λέξεις δεν γυρνάνε πίσω γι' αυτό πρέπει να είμαστε πολύ προσεκτικοί με αυτές.

Οι λέξεις είναι σαν την οδοντόπασταόσο και να προσπαθούμε δεν ξαναμπαίνει μέσα στο σωληνάριο! Έπειτα τους έδειξα μια αφίσα με τα βήματα που πρέπει να κάνουν όταν κάποιος τους ενοχλεί. Μάθαμε την κίνηση του χεριού μπροστά και φωνάξαμε όλοι μαζί όχι στην βία!!!

Πίνακας – Αφίσα με τα βήματα που κάνουμε αν κάποιος μας ενοχλεί.

**Όταν κάποιος με πληγώνει
ή με ενοχλεί, εγώ θα....**

 1...τον κοιτάζω στα μάτια

 **2...σηκώσω το χέρι μου
ενοώντας ΣΤΟΠ !**

 **3... πω "Στοπ, αυτό που
κάνεις δεν μου αρέσει !"**

 **4. Αν δεν τα καταφέρεις
ζήτη βοήθεια από έναν
ενήλικα**

Μετά ήθελα να εστιάσω στους **θύτες** και στα **θύματα** του ενδοσχολικού εκφοβισμού, στα χαρακτηριστικά τους. Χρησιμοποίησα το παραμύθι: «**Το παπί που δεν είχε τι να πει**» της Γιολάντας Τσορώνη – Γεωργιάδη, εκδόσεις Σαββάλας.

«Ο Πίπης είναι ένα παπάκι ντροπαλό και φοβισμένο. Κάθε φορά που τα ζώα του αγροκτήματος του ζητούν να πει κάτι, εκείνος το βάζει στα πόδια γιατί δεν έχει τι να πει.

Όμως η περιπέτεια που πέρασε στο δάσος και ο κίνδυνος που αντιμετώπισε εκεί από τις αλεπούδες τον μεταμόρφωσαν σε έναν άλλο Πίπη, ο οποίος άφησε άφωνα τα ζώα του αγροκτήματος

με το κατόρθωμά του». Αναγνωρίσαμε στον Πίπη το παπί, τον εσωστρεφή και ντροπαλό χαρακτήρα, τον χαρακτήρα με χαμηλή αυτοεκτίμηση. Ο Πίπης πέφτει θύμα δύο πονηρών αλεπούδων και φοβάται να αντιδράσει, αρχικά να πει «**STOP**» και «**OXI**» σε πράγματα που δεν ήθελε να κάνει αλλά την τελευταία στιγμή ενώ κινδύνευε η ζωή του τόλμησε να υψώσει την φωνή του και να πει «**OXI**»!!! Αυτό ήταν που τόνωσε την αυτοπεποίθησή του και τον έκανε πλέον πιο σίγουρο για τον εαυτό του και πιο αγαπητό από τους άλλους. Όσο για τις δύο Αλεπούδες – θύτες, η ομάδα των ζώων μαζί με τον Πίπη τις απομάκρυναν από το δάσος!!! Το παραμύθι ομολογώ αγαπήθηκε πάρα πολύ από τα παιδιά. Μου ζήτησαν να το δραματοποιήσουμε. Ήθελα άλλωστε να βιώσουν τους ρόλους του θύτη και του θύματος. Φτιάξαμε μάσκες ζώων από χάρτινα πιάτα και ξεκινήσαμε.

Τα υλικά που μαζέψαμε για να δραματοποιήσουμε το παραμύθι, ήταν διάφορες μάσκες, μια κατσαρόλα, ξύλα κ.α Τα ζώα στο αγρόκτημα ρωτάνε τον Πίπη για τα νέα του αλλά ο Πίπης δεν λέει τίποτα! Ο Πίπης συναντάει στο δάσος τις δύο αλεπούδες...οι οποίες κουβαλάνε ένα καζάνι και του ζητάνε να το μεταφέρει.

Ο Πίπης δεν θέλει αλλά δεν λέει τίποτα και απλά το μεταφέρει... Στην συνέχεια του λένε να μαζέψει ξύλα..

..και ο Πίπης πάλι χωρίς να αντιδράσει ενώ δεν ήθελε πάει και μαζεύει τα ξύλα... πόσο δύσκολο να πει ένα ΟΧΙ!!! Μετά οι αλεπούδες του ζήτησαν να γεμίσει με νερό το καζάνι...

..και όταν του είπαν ότι θα τον φάνε ..επιτέλους ο Πίπης αντέδρασε ..φώναξε δυνατά βοήθεια!!

Οι Αλεπούδες κυνηγώντας τον έπεσαν στο καζάνι....και ο Πίπης πλέον γεμάτος αυτοπεποίθηση διηγείται την περιπέτειά του στα άλλα ζώα του αγροκτήματος!!! Όλα τα ζώα, μαζί πλέον, πάνε στις Αλεπούδες και.... τις διώχνουν όσο πιο μακριά μπορούν !!

Τα παιδιά έζησαν πραγματικά το παραμύθι και ελπίζω να κατανόησαν την σημασία της αντίδρασης σε ό,τι μας ενοχλεί και μας καταπιέζει. Πάνω από όλα πρέπει να είμαστε σίγουροι για τον εαυτό μας και να βοηθάμε τους άλλους όποτε μας χρειάζονται! Στο τέλος φτιάξαμε την αφίσα μας κατά του σχολικού εκφοβισμού. Χρησιμοποιήσαμε την τσαλακωμένη καρδιά και το σύνθημά μας είναι το: «ΜΗΝ ΤΣΑΛΑΚΩΝΕΤΕ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΜΑΣ»

ΤΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΜΑΣ:

- 1) Δεν κοροϊδεύουμε και δεν πειράζουμε κάποιο παιδί που είναι λίγο διαφορετικό από εμάς (ως προς το χρώμα, την ομιλία, τη σωματική διάπλαση, το χαρακτήρα) γιατί το πληγώνουμε και το στενοχωρούμε.
- 2) Είμαστε όλοι μια ομάδα, φίλοι μεταξύ μας, παίζουμε όλοι με όλους και δεν ξεχωρίζουμε κανέναν. Βοηθάμε και υποστηρίζουμε ο ένας τον άλλον.
- 3) Δε μιλάμε άσχημα, δε φοβερίζουμε και δε χτυπάμε κανέναν, γενικά δεν κάνουμε πράγματα στους άλλους που δε θέλαμε να κάνουν οι άλλοι σ' εμάς!!!

***Η νηπιαγωγός του Ν1α'
Μαρία Βλασσοπούλου***